

Sygn. akt I C 2292/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzena Żywucka

Protokolant: apl. Paulina Kosecka

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa G. C.

przeciwko K. G.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej K. G. na rzecz powoda G. C. kwotę 339,23 (trzysta trzydzieści dziewięć 23/100) złotych z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia 08 marca 2017 r. do dnia 27 września 2017r.;

II w pozostałym zakresie umarza postępowanie;

III zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 137 (sto trzydzieści siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV zasądzoną w punkcie I i III należność w łącznej kwocie 502,77 (pięćset dwa 77/100) złotych rozkłada na 16 (szesnaście) rat: pierwszych 15 (piętnaście) w kwocie po 30 (trzydzieści) złotych każda, ostatnia w kwocie 52,77 (pięćdziesiąt dwa 77/100) złotych, płatne do końca każdego miesiąca, poczynając od miesiąca września 2017r.

SSR Marzena Żywucka

Sygn. akt I C 2292/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód G. C. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. G. kwoty 462,63 zł z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w T.. Pozwana zawarła z (...) sp. z o.o. w dniu 25 kwietnia 2016 r. umowę pożyczki gotówkowej na kwotę 573 zł. Kwota ta została przekazana pozwanej w momencie podpisania umowy. Pozwana zobowiązała się do jej spłaty do dnia 02 maja 2016 r. Pomimo upływu czasu pożyczka nie została zwrócona. Powód nabył wierzytelność z tytułu w/w umowy pożyczki na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Pozwana spłaciła część zadłużenia. Powód podjął działania windykacyjne oraz pismem z dnia 04 sierpnia 2016r. ostatecznie wezwał pozwaną do zapłaty należności. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się niespłacona kwota pożyczki 448,36 zł, odsetki umowne w wysokości 14,27 zł.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział Cywilny w postępowaniu upominawczym wydając nakaz zapłaty z dnia 28 marca 2017 r. roku w sprawie I Nc 389/17 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu i rozstrzygnął o kosztach procesu. Pozwana

K. G. złożyła w terminie sprzeciw od w/w nakazu zapłaty wnosząc o rozłożenie zasądzonej należności na raty. Następnie, referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Olsztynie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy przedmiotowego nakazu zapłaty w całości.

Pismami z dnia 18 sierpnia 2017 r. oraz 06 września 2017 r. powód ograniczył powództwo ostatecznie do kwoty 339,23 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 01 września 2017 r. oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z uwzględnieniem pierwotnej wartości przedmiotu sporu w sprawie.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazała, że dokonywała spłat należności oraz wskazała, że wielokrotnie podejmowała próby ugodowego rozwiązania sporu. Przyznała konieczność spłaty zadłużenia oraz wniosła o rozłożenie spłaty zadłużenia na raty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 kwietnia 2016 r. pomiędzy K. G., a (...) Sp. z o.o. została zawarta umowa (...) na kwotę 573 zł.

(dowód: umowa pożyczki k. 7)

Kwota pożyczki została przekazana pozwanej w momencie podpisania umowy. Pozwana zobowiązała się do jej spłaty do dnia 02 maja 2016 r.

(okoliczność niesporna)

Powód G. C. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w T.. Na mocy umowy przelewu wierzytelności nabył do (...) sp. z o.o. wierzytelność z tytułu umowy pożyczki zawartej z K. G..

(dowód: umowa cesji z 10 maja 2016 r. k. 8)

Pozwana wielokrotnie starała się o zawarcie z powodem ugody, wielokrotnie kierowała do niego w tej sprawie korespondencję, starała się spłacać zadłużenie.

(dowód: pisma pozwanej k. 24-25, 27-28, potwierdzenia przelewów k. 31-41)

Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie zebranego materiału dowodowego roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w części.

Sąd dał wiarę wszystkim przedłożonym przez powoda dokumentom załączonym do pozwu. Należy podnieść, że ustalony powyżej stan faktyczny w niniejszej sprawie nie budził wątpliwości i nie stanowił przedmiotu sporu pomiędzy stronami.

Podkreślić należy, że niespornym w niniejszej sprawie jest fakt, iż pozwana zawarła umowę pożyczki gotówkowej oraz nigdy nie zakwestionowała ciężącego na niej obowiązku spłaty wynikającej z powyższego należności.

Pozwana nigdy nie zakwestionowała roszczenia powoda, a co szczególnie istotne w sprzeciwie przyznała słuszność jego żądań. Nie zakwestionowała twierdzeń powoda dotyczących nabycia wierzytelności w drodze przelewu, które dodatkowo potwierdzone zostały dokumentami.

Pozwana czyniła starania o ugodowe rozwiązanie sporu, wysyłała w tym celu do powoda zawezwania do ugody. Powód jednak w żadnym momencie nie zgodził się na zawarcie ugody. W swoich pismach (pismo z dnia 10.04.2017r. k- 23) powód wskazywał, że zgadza się na spłatę zobowiązania w ratach po 30 zł jednak w żadnym momencie wyraźnie nie zgodził się na zawarcie ugody, w związku z czym do jej zawarcia między stronami nie doszło. Powód wskazywał, że

sprawa skierowana została na drogę sądową, nie posiadał gwarancji spłaty zadłużenia przez pozwaną, w wypadku nie wniesienia powództwa.

W myśl art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Na skutek dokonanej cesji powodowi przysługiwało roszczenie wynikające z umowy łączącej pozwaną z (...) sp. z o.o., a jako, że pozwana przyznała, iż dochodzona kwota jest należna powodowi, sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

W pismach z dnia 18 sierpnia 2017 r. oraz 06 września strona powodowa cofnęła powództwo ponad kwotę 339,23 zł i domagała się zasądzenia odsetek umownych za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 01 września 2017 r. do dnia zapłaty.

Zgodnie, z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Jednocześnie zgodnie z § 2 zd. 2 tego przepisu, na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego.

Powód skutecznie cofnął pozew przed rozpoczęciem rozprawy. Cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie jest dopuszczalne, a okoliczności sprawy wskazują, iż wymieniona czynność nie jest sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego jak również nie zmierza do obejścia prawa. Z mocy art. 355 § 1 k.p.c. jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew, Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania. Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd na mocy art. 203 § 1 i 4 k.p.c. i art. 355 § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie II wyroku.

Wskazać należy, że zasądzenie przez sąd kwoty jak w punkcie I. powoduje, że wszystkie wpłaty dokonane przez pozwaną po wydaniu wyroku powinny być uwzględnione przez powoda jako spłata zasądzonej kwoty.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powodowi jako stronie wygrywającej należał się zwrot wszystkich kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, w tym 90 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz 30 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu jak w pkt III wyroku. Uznano bowiem pozwaną za przegrywającą proces w całości – jako że zapłata została DOKONANO PO DNIU WNISIENIAPOZWU.

Zgodnie z wnioskiem pozwanej oraz mając na uwadze zasady słuszności Sąd postanowił, na podstawie art. 320 kpc rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Art. 320 kpc stanowi, że w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie mając również na względzie sytuację rodzinną pozwanej i wskazaną przez nią trudną sytuację majątkową. Pozwana powoływała się na okoliczność, iż posiada zadłużenie z innego tytułu, które w chwili obecnej spłaca. Sąd uznał twierdzenia pozwanej za wiarygodne i przychylił się do jej wniosku. Ponadto rozkładając spłatę należnej powodowi kwoty na raty Sąd zważył, aby spłata ta stanowiła jak najmniejszą uciążliwość dla pozwanej, zważywszy że uznała ona roszczenie powoda i przed procesem jak i w jego trakcie starała się, wedle swoich możliwości, spełnić ciężące na niej zobowiązanie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd zasądzoną w pkt I i III wyroku łączną kwotę 502,77 zł rozłożył na szesnaście rat: pierwszych piętnaście w kwocie 30 zł oraz ostatnia w kwocie 52,77 zł płatne do końca każdego miesiąca, poczynając od miesiąca września 2017 r.

SSR Marzena Żywucka